

Ahová nem jönnek az ajándékhozók

Hiába várva. Néhány családban meggyőződésből vagy vallási okokból nem „traktálják” mesével a gyerekeket

FOTÓ: 123RF

Nyakunkon december, az ajándékozás hónapja, a gyerekek nemrég még izgatottan várták a Mikulást, de már az Angyalnak vagy a Jézuskának is levelet írtak. Rajzolnak, ajándékokat kérnek, amelyek aztán megérkeznek a csizmákba, zoknikba és a karácsonyfa alá. Vannak azonban olyan helyek, ahová nem jönnek az ajándékhozók: olyan családok, ahol nem tartják ezeket az ünnepeket, vagy egyszerűen csak nem akarják „átverni” a gyerekeket. Sajnálni kell-e őket?

Barabás Helga kétgyerekes édesanyja, a családban mindenki a Jehova Tanúi gyülekezet tagja. Nem ünneplik sem Szent Miklós ünnepét, sem karácsonyt. Az édesanya elmondta: gyerekei úgy nőttek fel, hogy ezek az események, történetek csupán legendák, és bár nem zárkóztak el az iskolai ajándékozástól, otthon nem lepték meg a gyerekeket. „Nem hiszem, hogy hátrányos helyzetbe kerültek volna emiatt. Elmondtuk nekik, hogy ez az ünnepkör nem tartozik a mi hitünkhöz, és kiskoruk óta Jehova tanításai szerint neveltük őket, így nem hiányolták ezeket a dolgokat. Természetesen az óvodai, iskolai közösségben találkoztak már a Mikulással, de tudták, hogy nem egy létező személy, hanem megszemélyesít valaki egy legendás alakot és ezáltal kapnak ajándékot” – fejtette ki Helga.

Nincs „átverés”

Tarnóczy Nóra és férje, András egy hatéves kisfiú szülei, ők nem hitbéli meggyőződésből, hanem nevelési elveik miatt mondták el az igazat gyerekeiknek. „Nem vagyunk hívők, és nem szerettük volna becsapni sem a

gyerekünket. Amikor kisebb volt, sokat beszélgettünk erről, hogy mit és hogyan mondjunk neki, és úgy döntöttünk, nem verjük át, nem hazudunk neki olyan alakokról, amelyek nem léteznek. Fontos, hogy mindig bízzon bennünk, és tudja, nem hazudunk neki semmiben. Az óvodában ő is mindig kapott ajándékot a Mikulástól, de a többi gyerekkel ellentétben tudta, hogy csak egy játék az egész, nem egy valós személy hoz ajándékokat. A Mikulás hagyománya keresztény gyökerű, a mi családnak nem vallásos, nem hívő, így feleslegesnek tartottuk, hogy a gyerekünkkel ilyen napokat ünnepeljünk. Nem tartjuk a többi vallási ünnepet sem, akkor ezt miért tartanánk?” – tette fel a kérdést az édesanya.

Szép emlékek

Kovács Andrea pedagógiai szakpszichológus szerint a gyermekek érzelmi fejlődésének fontos része a Mikulás és a karácsony ünnepköre, hiszen minden felnőtt legszebb gyerekkori emléke ezekhez a napokhoz köthető. Kihangsúlyozta: egyetlen gyerek sem traumatizálódott azért, mert megtudta az igazságot a Mikulásról vagy az Angyalról, viszont mindannyian szívesen gondolunk vissza gyerek-

korunkra, amikor izgatottan vártuk a fehérszakállú, jóságos Mikulást. Ez a világ minden táján így van, függetlenül attól, hogy ki milyen vallású vagy nemzetiségű. Minden nemzetnek megvan a maga Mikulása, Téalapója, Befabája vagy más mitikus alakja, aki éjszaka ajándékokkal lepi meg a jó gyerekeket.

Mikor kell színt vallani?

„A legtöbb szülő – én is – automatikusan behozza gyerekei életébe a Mikulást és az Angyalt, éjszaka csempészi be a kiscsizmákba és a fa alá a csomagokat, amit aztán reggel találnak meg a gyerekek. A titokra általában nyolc-kilencéves korban derül fény, egymás között beszélnek meg először a gyerekek, gyanús lesz nekik, hogy mindenféle Mikulást látnak, de azok nem hasonlítanak egymásra, és ebben a korban már fejlett annyira a gondolkodásuk, hogy el tudják választani az igazságot a mesétől” – magyarázta a szakember. Az iskola-pszichológus szerint a legjobb megoldás az, amikor nem a szülő áll elő az „igazsággal”, nem ő kezdeményezi, hogy elmondja, mi történik az ajándékozás körül, érdemes megvárni, amíg a gyerek magától kérdez. „Akkor azonban színt kell vallani, nem jó újabb meséket kitalálni, hanem őszintén kell válaszolni, hogy valóban tőlünk kapja az ajándékokat, ez is a szeretet, törődés jele, és hogy ez Szent Miklós öröksége. Jó ilyenkor elmesélni a legendát, bevonni a gyereket akár a vallási, akár a világi megközelítésbe, és a szülő-gyerek közti bizalom sem sérül” – mutatott rá Kovács Andrea.

Mint mondta, ha fény derül a titokra, akkor is megmarad az ünnep szépsége, a gyerekek is elkezdnek ajándékokat készíteni, bevonhatjuk őket a karitatív, cipősdoboz-ajándékozásba. Persze, el-

tűnik az izgalmas titkolózás és a naiv várakozás öröme, de az ünnep hangulata ezzel egyáltalán nem sérül.

Mikulászó világ(részek)

Az ajándékozó Mikulást a karácsonyi ünnepkör sok helyen magába olvasztotta, de sok európai országban megmaradt az a szokás, hogy december 5-én vagy éppen 6-án, Szent Miklós napján ajándékot kapnak a gyerekek. Belgiumban és Hollandiában akár még hetekkel előtte, novemberben megérkezik egy gőzhajón, és december 5-éig kiosztja az összes gyermeknek az ajándékot Fekete Péntek (Sinterklaas). Svédországban egy gnóm járja az országot egy kecske segítségével, bekopogtat az otthonokba és ajándékot hagy. Olaszország kitűnik sokszínűsége miatt, hiszen vannak régiók, ahol a hagyományos – általunk ismert – ajándékozás van (Triest, Bari), illetve vannak helyek, ahol fesztiválokkal ünneplik a templomok védőszentjeit. Az ottani gyermekek sem maradnak teljesen ajándék nélkül, hiszen La Befana, egy barátságos boszorkány lepi meg őket finomságokkal. Spanyolországban az olasz mintához hasonlóan fesztiválok és más helyi szokások révén ünneplik meg Szent Miklós napját. A gyerekek énekelnek, és házról házra járva gyümölcsöt és ételt kapnak jutalmul. A spanyolok január 6-án, vízkeresztkor, a háromkirályok alkalmával (Los Reyes Magos) ajándékozzák meg a gyermekeket. A muszlimoknak, a buddhistáknak és a hinduoknak nem visz a Mikulás ajándékot. Japánban viszont aranyos szokás, hogy Hoteioso, egy pocakos és hahotázó buddhista szerzetes ajándékot visz az újev alkalmából.